

ÍNDEX

1. Aclariment potser necessari.....	5
2. Preàmbul més o menys embastat	9
Cop de sort.....	9
L'entrevista	11
Primer dia.....	20
Al Corrent.....	29
3. Episodis significatius.....	33
No ets cap víctima.....	33
La nova dissenyadora.....	35
Una gran oportunitat.....	39
Sessió al gimnàs.....	40
Un instant de respir.....	44
La roda	47
L'últim mohicà	51
Centre comercial.....	54
Presentació	60
Pluja de retrets	64
Adaptació.....	67
Piulades.....	70
Tennis	73

La pugna.....	76
Felicitat	81
4. Testimonis previs al desenllaç	85
Breu aclariment, potser innecessari	85
Germà gran	86
Primera xicota.....	89
Mestre	93
Policia	96
Ciclista aficionat	100
Entrenador de futbol.....	104
Responsable de la benzinera.....	107
Barber	110
Dona de la neteja.....	112
Sabater	114
Passejadora de gos	117
Aparellador.....	119
5. Selecció de piulades i d'articles de la xarxa ..	123
Article d'un periodista enemic al blog <i>Amb</i> <i>visió de ciutat</i>	123
Post d'un bloguer espontani al web <i>Sons de</i> <i>la gran capital</i>	126
Piulades del Justicier Solitari (selecció arbi- trària)	128
Últimes piulades del Justicier Solitari	130
Breu apunt previ al desenllaç.....	135
6. Desenllaç inevitable però imprevist	133
Breu apunt previ al desenllaç.....	133
Passions incontenibles.....	134

ACLARIMENT POTSER NECESSARI

PERFECTE PÈLACH CANYES. No és cap broma, no. Aquests són els noms que consten al meu document d'identitat i que arrossego amb tota la dignitat possible des que tinc ús de raó. Ja us podeu imaginar que no m'han facilitat la vida i que m'he hagut de preguntar un munt de vegades què redimonis estaven pensant els meus pares (que no tenien cap culpa de dir-se com es deien) quan em van posar Perfecte. Deixant de banda la ridícula del nom, pràcticament extingit fins que me'l van encolomar, no van ser capaços de preveure l'enorme quantitat de rialles que provocaria en combinació amb els cognoms que m'havien tocat en sort? Ni se'ls va passar pel cap que em condemnaven a befes tan cruels com el nom que m'havien triat? Són preguntes retòriques, només. És obvi que van actuar de bona fe, que en cap moment van aturar-se a pensar en els estralls psicològics que m'acabarien causant ni en la magnitud de les molèsties derivades d'una decisió que, més enllà d'engrandir la sonoritat d'un motiu ineludible (Pelacanyes!), de perseguir-me

des de la infantesa amb bromes i comentaris que per simple acumulació han acabat convertint-se en un suplici, ha contribuït a malbaratar una mica més un caràcter amb connotacions bipolars que de tant en tant m'empeny a protagonitzar moviments esbojarrats. Tampoc no vull dir que el nom faci la cosa i que les meves accions insensates tinguin una relació directa amb l'àlies que m'ha tocat en desgràcia, però la calma i el repòs mental que arriben després de cada terrabastall m'han servit per entendre que sóc un ésser ressentit, dolgut amb el món i amb mi mateix, persuadit que faci el que faci no tinc solució.

Dit així, m'adono que pot sonar a trama insuportable de novel·la torturada i depriment, que fa l'efecte que em disposi a encasquetar-vos una d'aquelles obres que, en el millor dels casos, condueixen el lector a la més profunda de les depressions. No patiu pas. No us penso martiritzar amb les meves desventures, o com a mínim no em guia cap afany de fer-ne un repàs exhaustiu. Les línies d'amunt només són per presentar-me, perquè tingueu una mínima idea de qui és l'autor d'uns fulls que s'inspiren en uns fets recents de la meva biografia, prou sucosos, o això em sembla, com per desembocar en un llibre que he escrit i reescrit durant mesos, ara que tinc tot el temps del món.

A més d'erigir-me en narrador mudadís i en compilador de textos publicats a internet i a les xarxes socials, he dut a terme una feixuga tasca introspectiva —per retrobar-me amb mi mateix després de *baixar als inferns*— i he entrevistat una sèrie de persones que, amb els seus testimonis previs al desenllaç,

m'han ajudat a retratar millor el cacic de fireta que ha exacerbat, o això diuen, les meves deficiències genètiques. Ell, molt més que no pas jo, hauria de ser l'autèntic protagonista d'aquestes pàgines. S'ho ha guanyat a pols. Espero que entengueu que, per no comprometre a tercers ni embrollar encara més les coses, ometi el seu nom real. De fet, llevat del meu, no facilito el nom vertader de cap persona. Ni tan sols de la meva dona. Quant al diari i les empreses esmentades, les denominacions tampoc no es corresponen amb la realitat. Potser la meva cautela us semblarà excessiva, però prefereixo no crear més problemes. Al cap i a la fi, més enllà del relat d'uns esdeveniments que m'han marcat la vida, em mou el desig de crear un artefacte literari.

No negaré, però, que es tracta d'una mena de revenja coral, d'un càstig en forma de narració que ens serveix per desfogar-nos i parlar sense embuts d'un individu que acumula mèrits més que suficients per semblar-nos l'ésser més estúpid i impresentable que hem conegut. Ja veieu que el plural majestàtic que acabo d'utilitzar amaga un singular emprenyat, però m'interessa remarcar que, tot i ser el cap visible d'aquesta obra, podríem dir fins i tot que la mà justiciera, en deixar constància dels fets expresso en certa forma un sentiment col·lectiu, la fúria d'una llarga sèrie de persones que, per una raó o una altra, odien o han odiat el cacic.

PPC

PREÀMBUL MÉS O MENYS EMBASTAT

COP DE SORT

DESPRÉS DE PASSAR-ME QUASI QUINZE MESOS a l'atur i constatar que els meus quaranta-vuit anys i la meva calba relluent no són la millor targeta de presentació per aconseguir feina, no m'esperava de cap manera que Construccions Kalmar, a partir d'ara CK, em seleccionés com a finalista entre les més de vuit-centes candidatures rebudes per ocupar el càrrec de redactor en cap del diari que estan a punt de crear. Quan Brigit em comenta, a tall d'anècdota, que coneix la dona del cap de recursos humans que signa la carta certificada que acabo de rebre, els ulls se m'obren de bat a bat i, amb el cor bategant-me a mil per hora, començo a pensar que la meva sort ha canviat, que potser a partir d'ara faré alguna cosa de profit. No em costa gaire convèncer-la que parli amb la seva amiga i procuri que el marit intercedeixi en favor meu. Dit i fet. Al cap d'unes hores rebo una trucada d'Orson, el cap de recursos humans. Després de la inevitable brometa amb el meu nom, m'assegura que, atès que el meu currículum és dels

millors que han rebut, no té cap inconvenient a ajudar-me a obtenir la plaça.

—Tot dependrà de Magnus, però —matisa amb un punt de preocupació. Sembla que Magnus, el director i propietari de CK, té un caràcter “molt peculiar”. Tot i que Orson no m’aclareix en què consisteix aquesta singularitat, em recomana que procuri mantenir-me serè, que no li dugui la contrària, que sobretot li deixi clar el privilegi que em suposaria treballar braç a braç amb un empresari tan reputat.

—S’ho té molt cregut. De vegades sembla que sigui ell qui dirigeix el país —afegeix amb sarcasme abans de concertar una entrevista per demà mateix.

En penjar el telèfon m’adono que el nom i el cognom de Magnus coincideixen amb els del primer ministre. I també dedueixo que no deu ser una persona que desperti grans simpaties. Com s’entén, sinó, que Orson, que treballa per a ell i gairebé no em coneix, gosi parlar-me’n malament?

Al vespre, mentre sopem, dono la tabarra a la meva dona. No puc evitar-ho. Estic nerviós, excitat. Intueixo que l’entrevista de demà anirà bé, que amb un pèl de sort marcarà un abans i un després en la meva trajectòria. Ella també sembla contenta. Per primer cop en unes quantes setmanes, tot indica que sucaré. Els preàmbuls al sofà són fantàstics, plens de carícies i petons que m’encenen fins a deixar-me ben enravenat. Per alguna estranya raó, però, no acabo de concentrar-me. No em puc treure del cap l’entrevista i la possibilitat gens remota de reincorporar-me al

món laboral. Quan ja som al llit i tot apunta a un festí carnal, m'adono que la sang no m'arriba al penis amb la fluïdesa de fa una estona, que l'erecció ha perdut consistència i la meva incapacitat per revifar-la accentua la mirada furiosa de Brigit.

L'ENTREVISTA

Tot i que mai no he entès la necessitat d'anar *ben vestit* quan acudeixo a una cita *decisiva*, acabo cedint a les amenaces de Brigit, proferides en un to que recorda Cruella de Vil, i em presento a la seu de CK abillat amb camisa Ralph Lauren, pantalons Armani, cinturó Calvin Klein, sabates Tod's i jaqueta Blazer. Quan arribo al cèntric edifici on, si tot va bé, treballaré ben aviat, una amalgama de marbre i vidre que destaca per l'ostentació desmesurada i per la manca absoluta de coherència en l'ús dels materials arquitectònics, l'enorme mirall del vestíbul em retorna la meua imatge: no puc evitar veure'm com si anés disfressat per a un ball de carnestoltes. El porter malagradós que em rep rere el taulell de l'entrada em demana el DI. Busco inútilment a totes les butxaques abans d'admetre que no el duc, que en posar-me la jaqueta Blazer m'he oblidat de desar-hi la cartera. De tota manera, aclareixo, tinc concertada una entrevista amb el propietari. Com que el porter em mira amb una desconfiança infinita, afegeixo que m'ha citat el director de recursos humans, que aspiro al càrrec de redactor en cap del diari.

Després de dubtar uns instants, em demana el nom i els cognoms. Els hi dic. Me'ls fa repetir. Tot i que procura mantenir una expressió d'extrema gravetat, sospito que brega per aturar el riure que li puja per sota el nas. Quan per fi m'allarga una targeta magnètica per accedir al segon pis, pujo a l'ascensor en companyia d'un home d'uns quaranta anys. Ros. Tibat. Molt ben vestit i afaitat, perfectament engominat, amb tot l'aspecte de trobar-se comodíssim en el joc de la imatge i les aparences. Jo, en canvi, em miro al mirall de l'ascensor i hi veig el fil de sang que m'ha quedat sobre la nou del coll per culpa de la meva imperícia en afaitar-me, la mirada confusa i atabalada d'algú que se sent un impostor embotit en una roba que no li correspon.

Arribem al segon pis. El ros tibat baixa darrere meu. Just en aquest instant, m'adono de les dimensions del celobert, una espècie d'hivernacle que s'enfila fins al cinquè pis. Hi creixen palmeres, tota mena de plantes tropicals i lianes quilomètriques. A banda i banda, dues portes idèntiques. Em decanto per la de la dreta. Error. Quan s'obren els llums —automàticament, per cert— descobreixo que són els lavabos. En surto just a temps per veure el ros entrant per l'altra porta. Em vénen ganes de llançar-m'hi en planxa. No ho faig, esclar. Quan hi arribo la porta ja és tancada. En fixar-me en la ranura lluminosa recordo que m'han donat una targeta. En quina posició es deu haver de col·locar? Mai no m'hi aclareixo, amb aquests mecanismes. Per sort, després d'un parell

d'intents, la porta s'obre. Du a una nau grandiosa. Més de mil metres quadrats, calculo. Diàfans, amb dos passadissos centrals atapeïts de plantes, finestrals enormes amb vistes a la ciutat i al mar, una desena d'espais de treball amb taules gegantines, mitja dotzena de despatxos laterals, prop de cinquanta persones que semblen molt atrafegades i, per contrast amb tot plegat, un silenci només trencat per la música que sona pels altaveus. Tranquil·la, relaxant, anodina. De seguida em ve a rebre una secretària. Ulleres de pasta groga, cintura de vespa i uns pits tan voluminosos que per força han de ser siliconats. És lletja amb avarícia.

—Perfecte Pèlach Canyes? —em pregunta amb veu festiva.

Quasi a contracor, admeto que sóc jo.

Amb un somriure un pèl excessiu, m'indica que m'espera en un sofà que queda a l'esquerra, on ja s'ha assegut el ros tibet de l'ascensor. De seguida dedueixo que som competidors.

—A veure com va, això —li dic per dir alguna cosa.

Ni em mira. Fingeix estar concentrat en uns papers. Serà fill de puta! Se'l veu molt segur d'ell mateix, amb l'autoestima pels núvols, com si es considerés la ment més brillant de la seva promoció i jo no fos res més que una desferra. Intento foragitar els pensaments negatius, refugiar-me en les paraules amables del cap de recursos humans, incloure'm per una vegada en el selecte grup dels guanyadors. Com-

plicat. A mesura que passen els minuts s'incrementa la meva inquietud. M'han citat a les set de la tarda, però ja és un quart de vuit i tot indica que ni la secretària ni ningú recorda que sóc aquí.

El ros manté els ulls fixos en els papers. És obvi que no se'ls llegeix. A mi no m'enganya. Amb tot, admeto que no és una mala tàctica: pot servir per engalipar possibles espectadors, per donar-los a entendre que mai no deixa d'estar absort en afers d'enorme transcendència. Podria imitar-lo, ben mirat. El problema és que jo no duc res i no sé ben bé què mirar. De cop i volta, com per confirmar-me que no em puc relaxar ni un segon, sona un bram que si no fos per l'alopecía em posaria els cabells de punta. Si més no, serveix per elevar les celles del ros. Es repeteix tres o quatre vegades. Després, cessa de cop. Tinc les mans suades. I la gola seca. Agafo una revista de la tauleta. Parla de bigues i ciment, de parets i formigó. Apassionant. La fullejo amb aire cavil·lós. Intento aparentar un cert entusiasme, l'actitud que s'espera d'un *number one*.

Un quart d'hora després criden el ros. La meva moral comença a esfondrar-se. Per evitar-ho, convoco la imatge de Brigit fent-me una mamada, la d'una multitud enfervorida aplaudint-me quan traspasso en primer lloc la meta d'una maratón. Qualsevol cosa menys assumir que estic fent el préssec, que aquesta espera és intolerable i, amb la calor acumulada i els bramuls que torno a sentir de tant en tant, la meva calba deu brillar més que el sol. Al cap de

deu minuts, quan ja fa estona que se m'ha exhaurit la paciència i em sento incapaç de resistir ni un segon més la demora de l'entrevista, la secretària de mamelles immenses escorta el ros tibat en direcció a la sortida. Juraria que el seu rostre ja no deixa traslluir la confiança d'abans, que per molt que intenti dissimular-ho comença a fer-se càrrec que no és del tot impossible que l'hagin descartat. El meu somriure més sardònic l'acompanya fins que surt per la porta. Tant li fa que no em miri. Sé que sap que l'observo i em delecto amb la seva derrota. Tracto de convèncer-me que s'apropa la fi dels meus maldecaps laborals, que els pròxims minuts seran l'avantsala d'un futur saturat d'èxits periodístics. Llàstima que l'entrevista continuï posposant-se, que la secretària s'allunyi passadís avall sense ni tan sols dedicar-me una llambregada còmplice.

Quan el retard ja ultrapassa l'hora i les ganes de cridar o marxar comencen a fer-se incontenibles, un taloneig persistent em fa elevar els ulls fins a la pitrera desmesurada de la noia.

—Quan vulgui, senyor Pèlach Canyes —em diu amb un somriure mordaç.

La segueixo per un dels passadissos flanquejats per ficus i falgueres. Deixant de banda la música insípida, alguna discreta conversa telefònica i el so provocat per dits que teclegen davant les pantalles dels ordinadors, el silenci continua sent quasi absolut. La secretària em fa entrar a un despatx presidit per dues lletres ciclòpies gravades a la paret. CK, natu-

ralment. Em demana que m'assegui a un costat de la taula, just davant d'una ampolla d'aigua i dos gotos. Quan començo a pressentir que acaba d'iniciar-se una pròrroga de l'espera, apareix un home d'uns cinquanta anys llargs, prim i més aviat baixet. Sense cap mena de preàmbul ni salutació, s'asseu davant meu a la velocitat d'un llampec i, en un to de veu exageradament alt, m'etziba:

—Quanta gent necessites?

—Perdó? —faig jo, que acabo de descobrir que emet els brams que sentia des del sofà. Amb els nervis, gesticulo de forma aparatosa i bolco l'ampolla d'aigua. Després de mullar la camisa de Magnus, rodola fins a trencar-se amb estrèpit contra el parquet.

—Ostres! —crido com un capsigrany.

Amb una rapidesa sorprenent, la secretària apareix amb una fregadora i un recollidor. Retira els vidres trencats i eixuga el terra. Mentrestant, Magnus em mira com si acabés de descobrir que, en lloc de dos braços, tinc vuit tentacles que em surten de darrere el clatell. No puc evitar fixar-me en la seva camisa, d'un groc estrident temperat per esquitxos de blau marí, ni en la seva cara de primat, suavitzada només parcialment per unes ulleres força elegants de Dolce&Gabbana i per un tall de cabells modern i desenfadat, amb una cresta que li confereix un aspecte grotesc.

—Que quanta gent necessites per fer el diari, collons! —exclama a la fi amb una grolleria molt adient amb la seva cara de mico.

Noto que el cor se'm desboca dins la camisa Ralph Lauren, que les galtes i les orelles m'adquireixen el color d'un escamarlà i la serenitat que em va recomanar Orson en la nostra conversa telefònica és a punt de transformar-se en una tempesta d'ira. Tot i això, procuro respondre amb aplom.

—Això dependrà de les característiques del producte. Del territori que pretenguem cobrir, de la paginació... de l'ambició del diari, en definitiva.

Em contempla amb la boca mig oberta, com si no donés crèdit al que acaba de sentir. Quan observa de cua d'ull la secretària de pits siliconats, que ara es manté dempeus al costat de la porta, m'adono per primer cop que són pastats, que no hi ha cap dubte que són pare i filla.

—I tot això vols que t'ho digui jo? —esclata de sobte.

—Home, són temes que estan molt relacionats amb el pressupost de què disposem, amb les expectatives de la inversió, amb el criteri de qui mana.

Sembla complagut. Assaja una ganyota que recorda remotament un somriure humà. Dura ben poc. El temps just d'exclamar:

—Suposem per un moment que manes tu. Quanta gent necessaries?

M'agafa desprevingut. Balbuceo un parell de mots incomprensibles. Sóc conscient que no puc deixar passar l'oportunitat, però. De seguida li dic que per fer un diari amb cara i ulls necessitem com a mínim quinze periodistes. Sense comptar el director i el redactor en cap, afegeixo tot seguit.

—I no caldran dissenyadors? —em pregunta com si m'hagués sorprès en una falta greu.

—Sí, esclar. Tres, almenys —dic per dir alguna cosa.

Ara m'observa amb molta atenció. Es grata la barbata mal afaitada sense deixar de mirar-me. No em puc treure del cap la malaptesa exhibida en tirar l'ampolla. També em fa por haver-me precipitat, que les meves respostes apressades li hagin semblat una bestiesa.

—Corregeix-me si m'equivoco —diu a la fi—. Un diari es fa per tenir influència, oi?

—Per descomptat, per descomptat —corroboro sense parpellejar.

De sobte, sense que res sembli justificar-ho, es treu l'iPhone d'últim model de la butxaca i comença a teclejar com si jo no fos al despatx, com si no estiguéssim en plena entrevista. Imagino que deu haver recordat algun afer urgent. Però cinc minuts després continua igual. No tinc clar si em posa a prova o simplement és un mal educat. Per si de cas, actuo com si la seva actitud fos ben lògica i jo no tingués cap més remei que resignar-me a esperar. La conducta de la filla secretària, que ja fa uns quants minuts que manté la vista clavada en el CK de la paret, tampoc no m'ajuda a esbrinar què dimonis passa. El cas és que Magnus es comporta com si estigués sol amb la seva maquineta. De fet, quan torna a parlar no ho fa pas per dirigir-se a mi, sinó a un tal Hans. Després de preguntar-li per la senyora,

s'embardissa en una conversa surrealista sobre uns sacs de pòrtland desapareguts. Deu minuts després, continua xerrant amb Hans mentre jo, cada cop més desesperat, romanc a l'aguait i la filla secretària manté el mateix posat estoic. No puc descartar que es tracti d'una estratègia per calibrar els meus nervis. Resisteixo amb la tenacitat d'un llop que persegueix la presa fins a l'últim alè. Quan ja començo a pensar que potser espera que m'aixequi d'una revolada i manifesti algun tipus de queixa, deixa de parlar amb Hans i, pel que sembla, s'adreça a mi.

—Què més? —em pregunta.

Absolutament descol·locat, titubejo mig segon abans de respondre:

—Potser caldria concretar com serà el diari. Per exemple...

—Ara no —m'interromp—. Ja en parlarem demà a primera hora.

No sembla esperar resposta. M'aixeco i em dispo a fer-li una encaixada. No em veu o fa veure que no em veu. La filla secretària m'acompanya fins a la porta.

Ni tan sols puc estar segur que m'hagin contractat, penso mentre examino el meu rostre atordit al mirall de l'ascensor. L'únic segur és que demà he de tornar, em repeteixo camí de casa. Dues hores després, mentre sopem, Brigit em pregunta com m'ha anat. Incapaç de fer-li'n cap resum, li ho explico fil per randa. Després d'escoltar-me molt seriosa, em recomana que truqui a Orson, a veure si ha parlat amb Magnus.

—Bé, podríem dir que ha anat prou bé —m'assegura el cap de recursos humans—. Primer s'ha queixat que tens poc caràcter, però jo li he dit que s'equivocava, que has fet anar rectes equips de cent persones. L'he convençut, pots donar-ho per fet. Això sí, m'ha remarcat que espera no equivocar-se. No em facis quedar malament, ara!

Orson crida tant que Brigit sent perfectament les seves paraules. Donava per fet que celebraríem la bona nova, que em permetria compensar-la pel fiasco d'anit, però abans que pugui dir-li res em comunica que se'n va a dormir.

—Estic cansada, tinc mal de cap, aviat em vindrà la regla —afegeix sense adonar-se que l'acumulació d'excuses m'aboca al desconcert.

PRIMER DIA

No puc pas dir que no estigui avisat, ni que no hagi començat a pressentir que treballar a la seu de CK tindrà poc a veure amb res del que hagi fet fins ara, però l'endemà de l'entrevista, les dues hores llargues d'espera —galvanitzades una estona per Orson, a qui per fi conec en persona: un homenàs esbufegador lligat a una corbata de Christian Dior amb ratlles vermelles i blanques— em serveixen per començar a fer-me una idea del microcosmos en què m'he ficat.

Assegut al sofà, amb una revista d'arquitectura a les mans i la determinació d'arribar fins on calgui per mantenir aquesta feina caiguda del cel, em sento